

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXI.; številka 508 datum 17. 06. 2018

POČITEK ...

Za polno življenje morajo obstajati nasprotja, kakor nas poučuje Pridigar: »Je čas jokanja in čas smejanja, čas žalovanja in čas plesanja.« (3,4); tako je tudi **z delom** in **počitkom**. Izraelci so že od samih začetkov morali praznovati soboto tako, da so ta dan **počitka** posvetili Gospodu: »Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj; počivaj tudi ob času oranja in žetve!« (2 Mz 34,21). Zapoved sobotnega počitka ima dvojno vsebino; Izraelce **spominja**, da so bili osvobojeni prisilnega dela v Egiptu: »Spominjaj se, da si bil suženj v egiptovski deželi in te je Gospod, tvoj Bog, od tam izpeljal z močno roko in z iztegjenim laktom! Zato ti je Gospod, tvoj Bog, zapovedal obhajati sobotni dan.« (5 Mz 5,15), hkrati pa pomeni, da **s spoštovanjem sobotnega počitka sledijo Božjemu stvariteljskemu delu**, ko je ob stvarjenju sveta sedmi dan »počival«; **počitek** je tako tudi znak, da smo po Božji podobi, celo Božji otroci. Judje so preko stoletij pozabljali na vsebino praznovanja sobote in postavili v ospredje izpolnjevanje številnih formalnih predpisov, zato jih Jezus opozarja: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.« (Mr 2, 27). Kristus pravi, da mora **počitek** pomeniti **osvoboditev Božjih otrok** in **poveličevanje slave Stvarnika**. Jezus to pokaže tudi s tem, da na sobotni dan ozdravlja bolnike: tako jih osvobaja telesnih tegob in usmerja k poveličevanju Boga. Človekovo osvoboditev je Kristus zaslužil s svojim polnim žrtvovanjem: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.« (Mt 8,20), ko je končno naslonil glavo na križ. Božjo naravo in odrešenjsko vlogo Kristus dokazuje tudi s tem, da je gospodar sobote. **Pravi počitek je le v Njem**: »Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam.« (Mt 11,29). **Polni, pravi in končni počitek** bodo pravični dosegli **v nebeški slavi**. Že v stari zavezi prerok opozarja Izraelce, ki so skušali Boga v puščavi: »Tako sem prisegel v svoji jezi: ne bodo stopili v moj počitek« (Ps 95,11). Podobno je sporočilo tretjega angela v Knjigi razodetja tistim, ki molijo zver in njeno podobo: »Dim od njihovega mučenja se bo vzdigoval na veke vekov. Ne podnevi ne ponoči ne bo oddiha za tiste, ki molijo zver in njeno podobo ter sprejemajo žig z njenim imenom.« (Raz 14,11). Resnični **počitek** ne pomeni prenehanja, ampak **dopolnitev delovanja**; **počitek** torej že na zemlji postaja predokus nebes, če ga pravilno živimo. **Prazniki, nedelje, dopusti in počitnice so torej izredne priložnosti, da »pridemo k sebi«, da najdemo in poglobimo sozvočje z Bogom**. V duhu Božje besede lahko razumemo globoko resnico naših prednikov, ki so življenjske izkušnje strnili v pregovor: **KAKRŠNA NEDELJA, TAKŠNA SMRT.**

Pon., 18. 6. Marko in Marcellijan	Ob 19. uri za + Ivana Zapečnika, obl.
Tor., 19. 6. Romuald	Ob 19. uri za + starše Hrastnik in 3 brate
Sre., 20. 6. Silverij	Ob 8. uri Za + Marijo in Rudolfa Hüttla ter Zvonka Pokorny
Čet., 21. 6. Alojzij Gonzaga	Ob 19. uri za + Jožefa Pušnika in sorodnike
Pet., 22. 6. Tomaž More in Janez Fisher	Ob 19. uri za + Amalijo in Alojza Ladineka
Sob., 23. 6. Jožef Cafasso	Ob 19. uri za + Borisa Solero ter starše Solero - Rižnik
Ned., 24. 6. ROJSTVO JANEZA KRSTNIKA Ob 8. uri na Sv. Antonu za + Edvarda Petruna in vse + na Kuternikovem Ob 10. uri <u>na</u> <u>Janževskem vrhu</u> za vse + Jerebove in Brišnikove	»Kaj neki bo ta otrok« (Lk 1, 66) Evangelist Luka je vzporedno opisal napoved rojstva in rojstvo Janeza Krstnika in Jezusa. Pri obeh je poudaril, da je šlo za prelomni trenutek v zgodovini odrešenja. Tako kot pri Jezusu je napovedovalec veselega dogodka božji glasnik, nadangel Gabriel. Pri Jezusovem rojstvu obišče Marijo, bodočo Jezusovo mater, pri Krstnikovem pa veselo novico izroči v templju bodočemu očetu duhovniku Zahariji. S svojo ženo Elizabeto sta že dolga leta pričakovala otroka. Neploden zakonski par je bil za jude nekakšna božja kazen. Iz sorodnih bibličnih zgodb, o Sari in Abrahamu, Elkanu in Ani, starših Samuela, izvemo za globoko notranje trpljenje, ki so ga doživljali verni judovski zakonci, ki so vse do starih let upali na potomstvo. Bogu se ne mudi, lahko rečemo v vseh teh primerih, še posebej v primeru Janezovih staršev. Neposreden božji poseg v fizično naravo očetovstva in materinstva napoveduje v vseh omenjenih primerih veliki in dokončni poseg Duha v Marijino deviško materinstvo. Ob Krstnikovem rojstvu je nastopila uganka z otrokovim imenom. Po vseh človeških in verskih izročilih naj bi bilo otrokovo ime Zaharija ali kakšno drugo moško ime iz sorodstva. Toda, ko Bog poseže, poseže temeljito in celostno. Otrokovo ime je bilo že določeno v napovedi nadangela Gabrijele: Janez, kar pomeni: Bog se je usmilil, Bog je izkazal milost. Tako kot je bil Janez božji dar za ostarela starša, je tudi za nas, božje ljudstvo nove zaveze kot glasnik luči, ki prihaja. Tako je vsak otrok najprej božji dar. »Otroci so nasmeh neba zemlji,« je rekel sv. papež Janez Pavel II., »so dragulji družine in celotne družbe, so tudi biseri Cerkve.« Iz Krstnikove zgodbe se lahko naučimo, da ima za vsakega otroka Bog svoje sanje. Krstnika je imenoval in ga poslal kot »božji dar«, mene, tebe, vsakega, ki se rodi, imenuje s podobnimi imeni, ki nakazujejo njegove sanje: sočutje, dobroto, ljubezen, radodarnost, nežnost, solidarnost, prijateljstvo, zvestobo ... Vsa naša vzgojna modrost je, da otrokom omogočimo, da v življenju

uresničijo te božje sanje, človeško in božjo rast v sebi. Da se vedno znova sprašujemo: Kaj neki bo lahko postal ta otrok?
 Janez Krstnik, piše evangelist Luka, je rasel in se krepil v duhu.
 Omogočimo to vsem otrokom.

Zanje ...

Ponedeljek za starše, ki so mi dali življenje.

Torek za brate in sestre, s katerimi smo si delili otroštvo.

Sreda za prijatelje, ki me spremljajo od mladosti.

Četrtek za ženo ali moža, ki ji/mu zaupam najgloblja čustva.

Petek za otroke, ki so v življenje prinesli radost in skrbi in bom z njimi za vedno povezan.

Sobota za sosede, sošolce, znance in sodelavce, ki so kakor začimba v življenju.

Nedelja za Stvarnika, ki daje, da vse obstaja. <http://blog.ognjisce.si/fozeb/>

<p>Od 24. 6. do 7. 7.'18 bom odsoten – zdoma!</p>	<p>Ta čas me bosta nadomeščala: g. dekan dr. Ivan Rojnik (02/887 15 07) in g. Marko Drevenšek (02/876 11 77 ali 041/559 549)</p>
<p>»Moj ljubljeni Sin« (Mt 17,5)</p>	<p>Z velikim veseljem in hvaležnostjo Vas vabim na slovesnost nove maše, ki jo bom daroval v nedeljo, 1. julija 2018 ob 10. uri v župnijski cerkvi sv. Lovrenca na Pohorju novomašnik Rok Bečan, jezuit</p>
<p>SOLIDARNOSTNA NABIRKA v nedeljo, 1. 7. 2018, v obeh župnijah</p>	<p>Župnike prosimo, da tudi letos na eno od nedelj v mesecu juniju oznanijo t. i. »solidarnostno« nabirko. Iz te nabirke nadškofija pomaga župnijam, ki imajo redno zaposlene katehiste ali katehisticinje. Za razumevanje in čut solidarnosti se duhovnikom in vsem darovalcem zahvaljujemo. msgr. Alojzij Cvikl DJ nadškof metropolit</p>
<p>Ned., 1. 7. 13. NEDELJA MED LETOM</p> <p>Ob 8. uri za + Marijo in Viktorja Fišingerja ter vse + v družinah Rihter</p>	<p><u>Dotik je pomemben</u> : daje življenje. Michelangelo ga je upodobil kot trenutek Božjega stvarjenja človeka. Tudi v današnjem evangeliju dotik prinaša ozdravljenje, odrešitev, življenje samo: krvotočni ženi in deklici. Življenje nam vsak dan uhaja, dokler se na dan smrti ne izteče. <u>Prav krvaveča žena je podoba našega življenja in življenja vsega človeštva: kri, ki ji teče, pomeni – življenje, ki z vsakim dnem odhaja.</u> <u>Kako zadržati življenje ? Kako ga ohraniti ?</u> Človek ga sam od sebe ne more ohraniti, kakor si ga tudi sam ni dal. Življenje je dar in ga lahko ohrani tudi kot prejeti dar, če se dotakne tistega, ki življenje daje, dviga (z vstajenjem odrešuje). To je temeljno sporočilo Božje besede. Potrebno se je dotakniti vsaj plašča (plašč pomeni človekovo moč, oblast, življenje samo in njegovo osebo) Jezusa Kristusa. Plašč je človeškost večne Očetove Besede, Njegovega Sina. Dotakniti se <u>Jezusove človeškosti: pomeni torej verovati, zaupati Jezusu, njegovi besedi (evangeliju), Njegovemu predlogu življenja,</u> v katerem življenje ohranjaš in dobivaš, ko ga podarjaš. Le iz ljubezni podarjeno življenje, je ohranjeno, ostane za večno. Veruj, zaupaj Jezusovemu predlogu življenja, ki dobi svoj vrhunec na križu in podarja novo</p>

<p>Ob 10. uri na Sv. Antonu za vse + Barakarjeve</p> <p><u>Z vami bo</u> jezuit p. Janez Sraka DJ</p>	<p>življenje večnosti v vstajenju. Verovati pomeni drzniti se dotakniti Jezusa, njegove Besede, po kateri od dotika naprej verni človek oblikuje svoje življenje, mišljenje, odločanje, vsakodnevne navade. Jair še nima tako močne vere (zaupanja, izročitve, predanosti) kot žena, zato mu je slednja zgled in opora v njegovih dvomih. Jezus Jaira povabi, naj vztraja v dvomu, naj kljub vsemu zaupa Jezusovi besedi, evangeliju, in po njej živi. Jezus z dotikom deklici da življenje: smrt sedaj ni več dokončna. Dokončna je le za tiste, ki verujejo le vase, ali v ta svet ; za tiste, ki pa verujejo vanj in mu zaupajo svoje življenje, tako da se ga dotaknejo z vero, smrt postane začasni spanec: resničen prehod v novo življenje večnosti. Oče in mati ob deklici tako spoznata, da sta mogla dati otroku le minljivo biološko življenje, (ki pa ju tudi presega in nimata moči nad življenjem deklice, pa tudi nad svojim življenjem ne), ne pa novega, ki ga lahko da le Jezus z vstajenjem (zato se deklice dotakne, da ji to življenje podari). Ob Jezusu so še apostoli, ki so prve priče tega novega življenja. S pričevanjem bodo veselo novico (evangelij) o prihodu novega življenja v Jezusu ponesli v svet. Pri tem pa se bodo morali vedno hraniti v svoji veri z Besedo in evharistijo, sicer ne bodo mogli pričevati. Zato Jezus pravi: »Dajte deklici jesti.« Življenje v večnosti, ki ga daje Jezus verujočim, je potrebno vsakodnevno hraniti z Besedo, molitvijo, evharistijo in ljubeznijo, sicer bodo tudi učenci padli v smrt, v življenje, ki jim skozi prste vsakodnevno uhaja in ga ne bodo mogli zadržati. Življenja – biološkega – nima smisla zadrževati, ker bo ušlo, smiselno ga je prepustiti Jezusu, da se ga dotakne in ga dvigne v življenje večnosti; smiselno ga je podariti iz ljubezni, da ga ohranjaš za večnost. »Ljubezen nikoli ne mine!«</p>
<p>MOLITVENI NAMEN pp FRANČIŠKA</p>	<p>Da bi duhovniki, ki trpijo zaradi utrujenosti in samote v svojem pastoralnem delu, začutili pomoč in tolažbo prijateljstva Gospoda in svojih bratov.</p>
<p>Ned., 8. 7. 14. NEDELJA MED LETOM Prva nedelja – darovanje za potrebe župnij</p> <p>Ob 8. uri za + Leopoldino Roškar</p>	<p>Res smo lahko ponosni na svoje lepo stanovanje, na vse pripomočke, ki olajšajo delo v kuhinji in na vrtu, polju, travniku; veliko nam pomeni gorsko kolo, udoben in varen avto; veseli smo urejenih cest in pločnikov, lepih fasad in parkov; trgovina nas preseneča s svojo bogato ponudbo; v podjetju in bolnišnici je vse sodobno urejeno! Res, kaj vse ponuja čas - kako je vse v službi človeka. Res imamo lahko glavo pokonci, saj smo tudi sami prispevali s svojim delom, da je tako. Pa se ti najde nekdo, ki nam sredi tega reče: »Kako pa govoriš, kako se pa obnašaš, ja kaj pa delaš?!« Presunjeni smo - kot, da se je vse porušilo, kot da nismo nič storili, kot da je vse narobe, kar smo napravili, tega nihče ne ceni, ne opazi! Pa še res je, da ves ta raj rušimo, ker SEBE nismo nič kaj spremenili, ker človek ni nič kaj bolj človek, kot je bil nekoč, ker je še vedno stari Adam, ki si z božjo pomočjo ustvarja raj in ga znova tudi spreminja v trnje in osat. Bog pa</p>

Ob 10. uri
na Sv. Antonu
za + Vincencija
Grateja

je že poslal Odrašenika - 2018 let po Jezusovem rojstvu bi se tega že lahko zavedali. Saj se, saj to vemo - toda: **»Mene pa ne bo nihče učil!«,** radi mislimo, če že ne rečemo. Dogodek iz evangelija se ponavlja. Jezus prihaja k svojim, v Nazaret, v domač kraj, da bi jih tudi poučil pa so se spotikali nad njim. Ti prizori se ponavljajo v naših družinah, med sosedi, v podjetjih, na občini, v parlamentu: **»Tiii nas boš učil!«** Če bi šlo ... za kuharski recept, oblikovanje kovin, novo tehnologijo predelave surovin - to bi še sprejeli. Ker pa gre ... za oblikovanje človeka, ker gre za juho življenja, ker gre za resnico, ki lahko zaboli - to je pa težko sprejeti. Tako približno izgleda vse skupaj, kot doma: starši otroku opremljajo novo sobo; tu se kar da dogovoriti, kje bo omara, kje miza in postelja, kje glasbeni stolp. Stvari kar kmalu dobijo svoje mesto v splošno zadovoljstvo. Ko pa starši skušajo opremiti otrokovo dušo in srce, se pa hitro zatakne. Tam, kjer bi naj bil inventar za življenje, otroci veliko rajši postavijo tisto, kar ponuja ulica, film, disko - drugi ljudje. **»Kaj pa ti veš, stari«,** se sliši, **»danes je življenje drugačno!«** Žal je res drugačno, ker se ponavlja dogodek iz evangelija: Spotikali so se nad Jezusom, pa je bil njihov rojak. Sveto pismo nadaljuje: **In ni mogel tam storiti nobenega mogočnega dela.** Poznamo metode za oblikovanje materiala, spreminjamo svet, opremljeni smo z mobiteli in internetom - **sebe pa nismo izboljšali in nismo se bolj povezali med seboj.** V tem pastoralnem letu spet odkrijmo: - da **samo Bog,** ki je stvarnik, **ve, kaj je zares dobro;** - da **nobeno drugo ime ni dano, da bi se v njem rešili, razen ime Jezusa Kristusa;** - da **samo Sv. Duh lahko navduši za dobro in preмага hudega duha.**
Dajmo se poučiti in voditi od Boga, da bomo izboljšali sebe in ustvarili pravi raj. **»Ko ugasnejo luči, tedaj zagledamo zvezde. Kadar kriza zatemni vse, bodo otroci luči prižgali zvezde. Bodimo zvezde!«**

DUHOVNIKOV DOPUST ... Pred nami so poletni počitniški dnevi in tedni, da smo tudi duhovniki povabljeni, da si po zavzetem pastoralnem delu vzamemo nekaj časa za počitek in dopust. Jezus sam je razumel učence v njihovem delu in tudi utrujenosti. Povabil jih je na samotni kraj, naj si malo odpočijejo. Potrebno je najti **čas za telesni počitek** in tudi **čas za duhovno poživitev na duhovnih vajah.** To je mogoče najti v vseh obdobjih leta, vendar je poletni čas za to še najbolj primeren. Ob načrtovanju dopusta in časa za duhovne vaje pa se je potrebno zavedati, da smo tudi v tem času odgovorni za svojo župnijo. Zato naj vsak duhovnik za čas dopusta in duhovnih vaj poskrbi, da bodo župljani vedeli, na koga naj se obrnejo zaradi previdevanja, pogreba in drugih nepredvidenih zadev. Najbolje je, da najdete nadomestilo tako za te nujne zadeve kot tudi za svete maše v župniji v okviru svoje dekanije.

Vsak dekan naj bi vedel, kako tudi v času dopustov priti v stik z duhovnikom iz svoje dekanije, ki je na dopustu. Naj vas spomnim tudi na določilo v Zakoniku cerkvenega prava v kan. 533, § 2, ki naroča, da mora župnik, ki je odsoten več kot en teden, o tem obvestiti svojega ordinarija. To velja tudi za dopustniško odsotnost, zato vas prosim, da spoštujete to določilo Cerkve.

Želim vam blagoslovljene počitniške dneve tako na dopustu kot tudi v župniji! Naj vam Gospod podeli obilo telesnih in duhovnih moči ter zdravja v služenju za Božje kraljestvo!

mshr. Stanislav Zore OFM nadškof

Pon., 9. 7. Avguštin Rong	Ob 19. uri za + Jožefo Arl, obl. in Ivana
Tor., 10. 7. Amalija	Ob 19. uri za + Adolfa Verhovnika in starše
Sre., 11. 7. BENEDIKT	<i>Doma ne bo daritve – sv. maše!</i>
Čet., 12. 7. Mohor in Fortunat	Ob 19. uri na čast Materi Božji v zahvalo ter priprošnjo
Pet., 13. 7. Henrik (Hinko)	Ob 19. uri za + Andreja in Stanislava Kramljaka
Sob., 14. 7. Kami de Lelis	<i>Doma ne bo daritve – sv. maše!</i>
Ned., 15. 7. 15. NEDELJA MED LETOM Ob 8. uri za + Viktorja Pušnika ter starše: Marijo in Jožefa Hrastnika Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Mirka Kramljaka	<i>Današnja nedelja sovpada s praznovanjem Karmelske Matere Božje. Kristjani častimo eno Marijo, eno Jezusovo mater, ki pa jo res da, različno imenujemo. Eden prvih nazivov, ki jih je dobila Jezusova Mati <u>na efeškem koncilu</u>, je Bogorodica. Naziv je razumljiv. <u>V Palestini, na Karmelski gori</u> pa je dobila naziv Karmelska Mati božja. Razlog je v tem, da so se že v križarski dobi v votlinah preroka Elija na gori Karmel, naselili puščavniki, ki so svoje življenje posvetili Devici Mariji karmelski. Kdo bi si mislil, da se bo iz tega prvotnega pobožnega zanosa razvil mogočen red karmeličanov. Prav na začetku tega posvečenega življenja je zapisano ime <u>sv. Bertold</u>, ki je bil doma iz kraja Solignac blizu mesta Limoges v Franciji. Odločil se je iti na križarsko vojno in ko so potekali ostri boji za Antiohijo, se je zaobljubil, da bo posvetil svoje življenje samo Bogu, če bodo kristjani zmagali. To se je res zgodilo in Bertold je pridobil deset somišljenikov ter se z njimi naselil na gori Karmel v Palestini. Blizu Elijeve votline in razvalin okrog nje so si postavili borne kolibe in začeli redovno življenje po zgledu starih eremitov in vzhodnih menihov, ki so jih tam srečali. Duša te skupine je bil gotovo sv. Bertold in verjetno prvi redovni prior. Vsak redovnik je živel zase, le hrana in božja služba je bila skupna. Od popoldneva do končane jutranje molitve so vsi molčali, meso so smeli uživati le bolni bratje, drugi pa so se ostro postili od 14. septembra, praznika povišanja sv. križa do velike noči. Kljub trdim predpisom se je število bratov množilo in v Palestini je nastalo že 14 takih redovnih družin, ki jim je jeruzalemski patriarh Albert leta 1209 potrdil začasna pravila, stalna pa papež Honorij III. 1226. Kmalu nato, leta 1238, so zaradi islamske nevarnosti dobili vsi karmeličani ukaz, da zapustijo Sveto deželo. <u>Tudi v naši deželi so se naseli, tako moška kakor ženska redovniška veja</u>. Širjenje pobožnosti do Karmelske matere božje je bilo vidno tudi med</i>

slovenskim ljudstvom. Nastajale so številne bratovščine po deželi, gradili so kapele in oltarje v čast Karmelski Mariji. Prav posebno duhovno vez do nje pa je vzpostavil že sv. Simon Stock, ki je leta 1250 imel videnje device Marije, ki je v svoji roki držala škapulir reda in rekla: **»Glej posebno pravico, ki jo dajem tebi in vsem otrokom Karmela! Kdorkoli pobožno umre, oblečen v to oblačilo, bo zveličan!«** To je oblačilo. Preprosta podoba Marijina, ki jo je Simon Stock sprejel ne le kot obljubo, ampak dejansko znamenje, ki si ga je nadel na svoje telo, da ga je stalno spominjalo na to prelepo zagotovilo. Logično je, da kdor se posveti Devici Mariji in jo pristrčno časti, ne more umreti brez posvečujoče milosti. Zato pridigarji radi ponavljajo stavek: »Filius Mariae non peribit!« - **Marijin otrok, njen častilec, se ne bo pogubil.** Čudovito je pripadati ljubljeni osebi. Pripadati pa visokim idealom, ki jih izraža lik božje Matere, pa zaobjema vse. Zato se spleča vzeti vse.

Mar ne?

ROMANJA ZA POŽIVITEV VERE

***Ko romar roma k svetišču, gre senca pred njim.
Ko se vrača iz svetišča, gre senca za njim.***

Jezus je v zvestobi tradiciji svojega ljudstva že od otroštva naprej romal vsako leto iz Galileje v Jeruzalem, da bi v templju, v »hiši njegovega Očeta«, poživiljal stik z Očetom, se srečal s sorodniki in drugimi romarji in se spominjal velikih del, ki jih je Bog storil svojemu ljudstvu. Božji Sin je prišel na zemljo zato, da bi odprl človekovo srce za Boga. On sam je Pot, po kateri naj bi hodili. On daje varnost in občutek sprejetosti.

Romanje ni zgolj izlet ... Romanje je hoja, ki ima smisel, cilj in motiv. Iti na pot v tuj kraj pomeni zaželeli si nekaj novega, umakniti se iz utečenih navad, gotovosti in lepih idej, ki se porajajo, a nikoli v resnici ne zaživijo. Romanje je torej čas samospraševanja, ko razmišljamo o svojem odnosu do življenja, Boga, skupnosti, kaj bi morali spremeniti in kaj bi lahko drugim še dali, glede na mnoge stvari, s katerimi smo v obilju obdarovani. Na romanje se lahko odpravimo sami, v skupini, z družino, peš ali s prevoznimi sredstvi, za en dan, teden ali daljši čas. Nekatera romanja opravimo iz zaobljube ali hvaležnosti za uslišano prošnjo, druga kot spokorno dejanje z željo po odpuščanju grehov in po novem začetku, največkrat pa prosimo za zdravje in uspešno rešite raznih tegob in preizkušenj. Prav je, da vsaj del poti prehodimo peš, da med potjo molimo in razmišljamo ter se notranje pripravimo na bogastvo duhovnih darov, s katerimi nas želi Bog na svetem kraju obdariti. Zelo dragoceni so tudi trenutki druženja ob mizi, ko skupaj zaužijemo hrano, ki smo jo prinesli s seboj, ali pa se zberemo v kakšnem gostišču. Za romanje sta odločilna namen in cilj. Za kristjana je to poživitev krstne poklicnosti k svetosti, je praznovanje vere, zvestoba izročilom in tradiciji. Sama romarska pot nas spominja na skrbno pripravo na srečanje z Gospodom ob koncu življenja. Obisk svetišča povabi romarja k poslušanju Božje besede, prejemu zakramentov sprave in evharistije. Vrnitev domov kristjana spomni na poslanstvo, ki ga ima v svetu, da namreč pričuje za odrešenje in postaja v svojem okolju vedno bolj človek upanja in tvorec miru. Vsak kristjan je povabljen, da se pridruži in

zvesto sodeluje pri velikem romanju, ki so ga Kristus, Cerkev in človeštvo izvršili, mi pa naj bi nadaljevali to delo v našem času zgodovine.

Priljubljene poti ... Zelo znana je Jakobova romarska pot, na katero se odpravijo številni posamezniki ali v manjših skupinah. Raziskava je pokazala, da se jih odloči za to pot le 20% iz verskih nagibov, vsi pa po prehojeni poti izjavljajo, da je bili vredno iti na pot, da so spet našli sebe, odkrili globlji smisel bivanja. Če se na romanje pripravimo z branjem in premišljevanje primerne duhovne literature, bodo sadovi še bogatejši. Posebno skrbno je treba pripraviti romanje v Sveto deželo, kjer ne gre predvsem za stik s kamni, ampak za hojo po zemlji, kjer je hodil Jezus, za branje, poslušanje in premišljevanje evangeljskih odlomkov in njihovo podoživljanje na krajih, kjer so se dogajali. Sam ohranjam globoka doživetja še iz študijskih let, ko sem v tišini prehodil pot od Jeruzalema do Emavs, se povzpel na goro Tabor, se potopil v reko Jordan, premišljeval evharistični govor v shodnici v Kafarnaumu ... Romanja bolnikov so bogastvo za ljudi, ki potrebujejo pomoč, še bolj pa za tiste, ki jim na poti pomagajo. Do dragocenih izkušenj pridejo mladi, ko odkrijejo pomen služenja, veselje, ko se daruješ za druge. Ne moreš igrati pomembneža, ampak si preprosto blizu človeka, ki te zares potrebuje.

Zvon želja ... V vsakem romarske kraju je poudarek na nekem dejanju, ki naj bi ga romar opravil. Tako naj bi si z vodo iz izvira umil oči, pozvonil na zvon želja, šel po kolenih okrog oltarja z milostno podobo, prižgal svečo ... Romarska svetišča pridobivajo pomen. V župnijah obisk bogoslužja upada, na romarskih poteh pa število romarjev vztrajno raste. Oskrbniki svetih krajev se zavedajo, kako pomembno je, da romarje lepo sprejmejo, do so jim na voljo za prejem zakramenta sprave in da prisluhnejo njihovim stiskam in željam. Duhovniki se skrbno pripravljajo na razlago Božje besede, dopolnjujejo versko dogajanje v domačih župnijah in spodbujajo k dejavnemu krščanstvu. Običajno dogajanje, ki spremlja cerkveno leto, bogatijo pogosta izredna srečanja in praznovanja, ki prebujajo skrb za pravičnost, za domovino, zakonsko zvestobo, odprtost življenju, vzgojo, iskanje smisla življenja, veselje do dela, solidarnost med ljudmi, pomoč pri premagovanju raznih oblik odvisnosti ...

Podelitev izkušnje ... Kar smo lepega doživeli na romanju, lahko podelimo z drugimi, v župniji pripravimo srečanje in ob slikovnem gradivu podoživimo bogastvo duhovnih spoznanj in premikov, s katerimi smo bili na romanju obdarjeni. Zanimiv je zapis romarja k sv. Jakobu v Komposteli, ko zapiše, kako je na poti v to svetišče, ko je hodil z vzhoda proti zahodu, sonce metalo dolgo senco predenj. Spominjala ga je na njegovo duhovno slepoto in zanemarjenost. Po obisku svetega kraja, ko se je vračal z zahoda proti vzhodu, pa sence ni bilo. Bila je daleč za njim. V njem in pred njim pa je bila svetloba, pogum za nov začetek, novo upanje. *Silvin Krajnc, frančiškan in kaplan v Šiški v Ljubljani, nekdanji rektor Marijinega svetišča na Brezjah*

Ceste ...

Avtoceste povezujejo velika mesta. Ceste vodijo iz kraja v kraj.
Poti nas pripeljejo od hiše do hiše. Potke vodijo celo čez gredice.

Tudi od srca do srca naj vodi stezica. <http://blog.ognjisce.si/jozeb/>